

BODA OLIVÉR KÉT VERSE

LUCIDA INTERVALA

I.

Ah, önkezemmel vetni véget férges élcstemnek
Mily gyönyörű is lenne!
Feleségül kérni a Szőke Halált,
S Ő boldogító igennel felelne!
Magas erkélyről rugaszkodni el, oda fel,
Fel a mélykék messzeségbe,
És széttárt karral, lehunyt szemmel, boldogan,
Édesen zuhanni a Mélybe!

II.

Vagy törött üveg-vonóval játszani creimen,
Mint feszes fémhúrokon
Csikorgó szcenádót, míg el nem tűnsz
Belőlem Élet-testvér, Te rút rokon!
Vonzó ölelésedben létezni vérfertőzés,
Forró csókod nem kívánom,
Hiába minden, másé a szívem,
Nem vagy és nem is lehetsz a királylányom!

III.

Ah, igen, nézd: én sokkal hatalmasabb
 Istenség előtt hullok alázattal térdre,
 S ragyogó gyémántgyűrűt húzok jegyesem,
 A hajadon Halál-hercegnő kezére!
 Ujján az ékkő földöntúli fénye
 Sorsom villantja élém gyász-felöltőjében:
 Felséges Heroinám fehér fátyla
 Ringatja lelkem az Elmúlás bölcsőjében . . .

IV.

Vagy úgy végezni, mint a Fájdalom
 És Boldogtalanság Angyal-költője:
 Üres szobában, a Világtól távol,
 Ködös aggyal lőni magam főbe,
 Míg künn az áprilisi tavaszban a fákat
 Puha, rózsaszínű virág lepi:
 Rád gondolni s meghúzni a ravaszt, miután
 Másodszor elhangzott: „I’m so happy . . .”

TUDATHASADÁS

*A hosszú házasság nem boldogít,
 Aki hamar meghal, az boldog itt.*

Shakespeare: Rómeó és Júlia
 (Kosztolányi Dezső fordítása)

Álom volt: holtan találtatok rám:
 Hófehér vánkosok közt feküdtem:
 Leendő nászágyam koporsóm lett,
 Vértől volt mocskos menyasszony-ruhám!
 Poros és szakadt szárnyal repültem
 Szőke angyalként a Holdig! Ó, seb,
 Mi szabad lelkem forrása voltál,
 Kinek éles penge nyitott utat,

Ereimből csapolád le létem!
Ah, szomorú szemem nem ragyog már,
Halvány kéke szerelmet nem kutat,
Szép testem majd földben rothad! Régen
Tiszta, szűz boldogságot kerestem,
Most meglelém azt: pazar esküvőm
Hajnalán távozám e világból!
Élet! Ablakodon csak belestem,
S elszörnyedve a látványtól, ütőm
Megállásra kényszerítém! Sárból
Már készítik új, örök palotám!
Én, ki az Áldott Bűnbe merültem,
Eldobva magamtól Ajándékok:
Egzisztenciám-férges kalodám,
Poros és szakadt szárnnyal repültem
Vidám angyalként a Holdig! Nézd, ott,
Lótuszvirág-nyoszolyán lebegek,
Koszorúslányaim a daloló
Csillagok; köröttem táncot járnak,
Sugár-kezük összeér; fellegek
Fátyla nyel el; így hívtak: Haldokló
Arája a Szent Öngyilkosságnak!

Októberi számunkban közöltük először verseit, kiragadva néhányat tervezett első kötetéből. Most viszont a hírt is kénytelenek vagyunk közölni: Boda Olivér mindössze huszonegy évet élt.